

Зинич О.

Цього року наша держава святкувала багато ювілеїв видатних українців, які спричинилися до незалежності. Тому дати цих осінніх днів, зокрема 14 жовтня, коли відзначаємо 65-ту річницю УПА, мали б особливо заторкнуті патріотичні почуття нації. А чому б нам не спробувати зазирнути в “калейдоскоп” патріотизму? Що змінилось в мисленні “середньостатистичного” українця ?

...Ого, то ми вже майже в Європі! Це ж треба, ще кільканадцять років і все. Ми, квітуча нація (“дарма”, що зменшилась на кілька мільйонів), покажемо всім...

В мене, як в тебе, немає бажання скиглити, яке паскудне в Україні життя, обливати брудом всіх і все – навіщо? Це й так роблять за всіх політики. Тому, замість таких розмов, які зовсім не додають нікому честі, краще спробувати поглянути на свою Батьківщину збоку. А що, цікаво. Який це образ держави малюють українці, на кого чи на що вона схожа? Одразу перепрошую за можливі недомальовки і майже непомітну суб’єктивність, притаманну в кожній об’єктивній одиниці.

Здається, ще зовсім торік лунали хвалебні кличі “Слава Україні – героям слава!” Сивочолі дідусі та їх сини напружували голосові зв’язки. Потім перших десь не стало, Народний Рух став швидше народним гальмом, бо “рухатися” вже й не треба – гарне місто Київ..., а другі стали героями. Мабуть ніде в світі немає таких різниць трактування слова “герой”, як у нас. Тільки тут, в Україні, можна будь кого зробити героєм. Історія вже не раз дивувала своїми парадоксами. Її стільки разів переписували, інтерпретували, що годі знати, де була правда. Та й кому розходитьсь, хто більший патріот – Хмельницький чи Богдан, хто воював за свої інтереси, а хто за національну ідею? Зрештою, меркантильне віяння присутнє в кожному такому діянні. Тому є різні погляди на визвольну боротьбу УПА і становлення Незалежної України. Коли є забагато політики, коли, як співається в пісні “...національна ідея, як засіб спекуляції, здобули державу – втратили націю...”. Справді, навіщо тоді ставати “Героєм України? І якої?” Тої, що називають “не лихою” і готові продати, або просто передати в “добрі” руки? Чи тої, яку поставили на трасі Європа – Москва, віддавати себе на подачки? Зрештою, годі бр’юхатись в образах. Звинувачувати всіх і все (хоча це загрозово стає національною рисою, так як і зрадливість, і позиція “моя хата скраю”) – навіщо? Вже і так набридло. Нікого вже не здивуєш, що є багато, які хочуть обдурити, продати (навіть рідних).

Проте серед цих буденно-сірих фарб можна побачити і світлі риси нашого народу. Навіть попри те, що сотні тисяч, а вже й мільйони наших земляків поневіряються на чужині. Звинувачувати їх у продажності – ще більш підло і цинічно. Бо не з добра вони виїхали, а щоб заробляти дітям на навчання і щоб мали де жити. Доречі про житло: незважаючи на його шалені ціни, що ростуть, мов на дріжджах, віриться, що колись його можна буде мати, але не з віртуальних обіцянок, а реальне. Віра в майбутнє України, що наші діти не бідуватимуть і налагодиться життя, що не будуть “дерти” одні з одних останню копійку, адже ми люди, одна нація. Бо ж ніхто не матиме достатку з чужих злиднів. Віримо. Цей оптимізм жевріє в людях. Він є. Ще один позитив – ми розуміємо, що ніхто не подарує нам

казку щасливого життя. Думки і обіцянки світлого майбутнього “без проблем” розвіюються. Можливо, як писав Василь Стус “...Ми лялечки із алкоголем щастя, у радощах собі збавляєм собі віку...”, але наші радощі незмінні – наші діти, батьки, домівка, рідна земля, національна ідея. Бо саме тут ми народились і вирости. А коли хтось ламається і знаходить своє щастя в іншому – алкоголі, то завдання наше не дати йому пропасти. Чи за це боролись наші предки, щоб тепер їх нащадки зниділи маргіналами на периферії? Тому покликання всього народу є плекати, оберігати від спотворення і деградації націю, пам’ятаючи своє минуле, сягати розквіту в майбутньому. Попри складні часи вірити, не здаючись свого народу, в наші можливості. Непересічну роль тут відіграє Церква. Нам часто здається, що вона має нам щось давати, натомість ми забуваємо спитати себе: “А що можу дати Церкві я?”, щоб разом в спільноті з Хрестом брати участь у збудуванні держави. Цілком можливо, що діяльність Руської Трійці, галицьких просвіт і піднесення часів Шептицького могло б отримати “друге дихання”. Направду, для того щоб жити в державі, яку б поважали і вона входила до числа процвітаючих, треба найперше не встидатись самому ні її, ані її мови. Бачити позитиви, це дозволить нам реалізовувати потенціал і вірити в перемогу, незважаючи на всі труднощі. Каже псалмопівець: “...Вони бо мук не знають, ціле й гладке в них тіло. Вони не знають людських злиднів, і їх не б’ють, як простих людей...Ось вони, оті грішники, завжди безпечні, вони вбиваються в багатство... Як би я сам до себе мовив: “Так, як вони, я буду говорити” – то родові дітей твоїх був я зрадник. А мені благо – близько Бога бути і покладати моє прибіжище в Господі Бозі, щоб розповісти про всі діла Його [Пс. 73]”. Нехай ці слова Святого Письма будуть нам підтримкою в становленні держави, якої так хочемо: сильної, правової, що дбає про інтереси своїх громадян. Щоб Україна покинула сходинки першості з епідемії Сніду, туберкульозу, ... Не змагалась по кількості абортів, але робила все для усвідомлення кожного українця – НАЦІЯ ЖИВА!

Зинич О. Нація жива // Слово № 3 (33), 2007, с. 2-3.